

ประกาศกรมปศุสัตว์

เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการทำลายผ้าที่เป็นโรคระบาด
หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคระบาด หรือผ้าหรือซากผ้าที่เป็นพาหะของโรคระบาด
พ.ศ. ๒๕๖๑

โดยที่ได้มีประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดสัตว์ชนิดอื่นตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ข้อ ๓ (๒๑) กำหนดให้ผ้าเป็นสัตว์ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการทำลายผ้าที่เป็นโรคระบาด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคระบาด หรือผ้าหรือซากผ้าที่เป็นพาหะของโรคระบาด เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและควบคุมโรคระบาด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ อธิบดีกรมปศุสัตว์จึงออกประกาศไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“โรคระบาด” หมายความว่า โรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

“พาหะของโรคระบาด” หมายความว่า พาหะของโรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

“สัตว์แพทย์” หมายความว่า สัตว์แพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

“ผ้าที่เป็นโรคระบาด” หมายความว่า ผ้าที่ได้รับเชื้อโรคระบาดทั้งที่แสดงอาการและไม่แสดงอาการ

“ผ้าที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคระบาด” หมายความว่า ผ้าที่สัตว์แพทย์พิจารณาแล้วเห็นว่า มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผ้าที่มาจากแหล่งที่เกิดโรคระบาดหรือสงสัยว่ามีโรคระบาดและมีโอกาสสัมผัสกับเชื้อโรคระบาด

(๒) เป็นผ้าที่ไม่ทราบแหล่งที่มาและมีอาการคล้ายโรคระบาด

“ผ้าที่เป็นพาหะของโรคระบาด” หมายความว่า ผ้าที่ไม่ปรากฏอาการของโรคระบาดแต่มีเชื้อโรคระบาดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้รับเชื้อโรคระบาดซึ่งอาจติดต่อกับคนหรือสัตว์อื่นได้

“ซากผ้าที่เป็นพาหะของโรคระบาด” หมายความว่า

(๑) ซากผ้าที่มาจากผ้าที่เป็นโรคระบาดหรือผ้าที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคระบาดหรือผ้าที่เป็นพาหะของโรคระบาด หรือ

(๒) ซากผ้าที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีเชื้อโรคระบาด เช่น ซากผ้าที่มาจากแหล่งที่มีโรคระบาดหรือสงสัยว่ามีโรคระบาด หรือไม่ทราบแหล่งที่มา หรือไม่มีเอกสารรับรองสุขศาสตร์ซากสัตว์จากหน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือไม่มีหีบห่อที่ป้องกันการปนเปื้อนของเชื้อโรคได้ เป็นต้น

“รังผึ้ง” หมายความว่า ผึ้งในกล่องรังผึ้ง แต่ละกล่องประกอบด้วย ผึ้งนางพญา ผึ้งงาน ผึ้งตัวผู้ รวงตัวอ่อน และรวงอาหาร

“กล่องรังผึ้ง” หมายความว่า กล่องที่ทำด้วยไม้หรือวัสดุอื่น ใช้สำหรับบรรจุแผ่นฐานรวงผึ้ง ในการเลี้ยงผึ้ง

“ผู้มีอำนาจสั่งทำลาย” หมายความว่า สัตวแพทย์หรือผู้รักษาราชการแทนหรือผู้รักษาการในตำแหน่งที่เป็นสัตวแพทย์แห่งท้องที่ที่พบผึ้งที่เป็นโรครະบาด หรือผึ้งที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรครະบาด หรือผึ้งที่เป็นพาหะของโรครະบาด หรือซากผึ้งที่เป็นพาหะของโรครະบาดแล้วแต่กรณี

ข้อ ๓ ให้สัตวแพทย์ในตำแหน่งต่อไปนี้ มีอำนาจสั่งทำลายผึ้งที่เป็นโรครະบาดหรือที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรครະบาด หรือผึ้งที่เป็นพาหะของโรครະบาดในเขตพื้นที่รับผิดชอบต่อเจ้าของรายหนึ่ง ๆ ได้ไม่เกินจำนวน ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้อำนวยการสำนักควบคุม ป้องกัน และบำบัดโรคสัตว์ หรือผู้อำนวยการกองสารวัตร และกักกัน มีอำนาจสั่งทำลายผึ้งทั่วราชอาณาจักร จำนวนรายละไม่เกิน ๑,๐๐๐ รังผึ้ง

(๒) ปศุสัตว์เขต มีอำนาจสั่งทำลายผึ้งในพื้นที่เขตที่รับผิดชอบ จำนวนรายละไม่เกิน ๕๐๐ รังผึ้ง

(๓) ปศุสัตว์จังหวัด และปศุสัตว์พื้นที่กรุงเทพมหานคร มีอำนาจสั่งทำลายผึ้งในพื้นที่จังหวัดที่รับผิดชอบ จำนวนรายละไม่เกิน ๑๐๐ รังผึ้ง

การสั่งทำลายผึ้งจำนวนที่เกินกว่าอำนาจของปศุสัตว์จังหวัด และปศุสัตว์พื้นที่กรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของปศุสัตว์เขต

การสั่งทำลายผึ้งจำนวนที่เกินกว่าอำนาจของปศุสัตว์เขต ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าการสำนักควบคุม ป้องกัน และบำบัดโรคสัตว์ หรือผู้อำนวยการกองสารวัตรและกักกัน

การสั่งทำลายผึ้งจำนวนที่เกินกว่าอำนาจของผู้ว่าการสำนักควบคุม ป้องกัน และบำบัดโรคสัตว์ หรือผู้อำนวยการกองสารวัตรและกักกัน ให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมปศุสัตว์

ข้อ ๔ ในการทำลายผึ้งที่เป็นโรครະบาด หรือผึ้งที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรครະบาดหรือผึ้งที่เป็นพาหะของโรครະบาดให้ดำเนินการตามหลักการการุณยฆาต โดยใช้วิธีการใช้สารเคมีให้ผึ้งสูดดม เข้าร่างกายผึ้งเพื่อให้ผึ้งนั้นตายโดยไม่ทรมาน เช่น ใช้น้ำมันเบนซินปริมาณ ๑.๒๕ - ๒.๕๐ มิลลิลิตร ชุบด้วยผ้าวางในกล่องรังผึ้ง ปิดฝากล่อง และทางเข้าออกให้มิดชิดให้ผึ้งได้รับไอระเหยของน้ำมันเบนซินเป็นเวลา ๕ - ๑๕ นาที จนผึ้งตายทั้งหมด

กรณีซากผึ้งให้ดำเนินการทำลาย ณ จุดที่พบโรครະบาดหรือจุดที่พบซากผึ้งหรือสถานที่อื่นใดที่สัตวแพทย์เห็นสมควร ดังนี้

(๑) ซากผึ้งซึ่งมีลักษณะยังเป็นตัวสัตว์ทั้งตัวอยู่

(ก) เวางในหลุมต่ำกว่าระดับผิวดินไม่น้อยกว่า ๓๐ เซนติเมตร ให้ไหม้จนสิ้น และฝังกลบไว้ในหลุมให้มิดชิด โรยหรือราดสารที่สามารถทำลายเชื้อจุลินทรีย์ หรือเชื้อโรคต่าง ๆ บริเวณปากหลุมให้ทั่ว หรือ

(ข) ใช้วิธีการทำลายซากผึ้งด้วยวิธีอื่น ตามที่ผู้มีอำนาจสั่งทำลายกำหนด

(๒) ซากผึ้งซึ่งไม่มีลักษณะเป็นซากทั้งตัว หรือเป็นสิ่งใด ๆ ที่ได้จากผึ้งที่มีชีวิตหรือผึ้งที่ตายแล้ว หรือกล่องรังผึ้ง หรืออุปกรณ์การเลี้ยงผึ้ง ให้ทำลายตามวิธีที่กำหนดใน (๑) โดยอนุโลม หรือเมื่อสัตวแพทย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าซากผึ้ง หรือกล่องรังผึ้ง หรืออุปกรณ์การเลี้ยงผึ้ง ยังใช้เป็นประโยชน์ได้ให้จัดการทำลายเชื้อโรคระบาดด้วยวิธีพ่น แช่ ราด อบด้วยสารเคมีหรือความร้อนที่สามารถทำลายเชื้อโรคได้ จนกว่าซากผึ้งหรือกล่องรังผึ้ง หรืออุปกรณ์การเลี้ยงผึ้งนั้นปลอดจากเชื้อโรคระบาดตามหลักวิชาการสัตวแพทย์

ข้อ ๕ หนังสือสั่งทำลายผึ้งหรือซากผึ้ง และเอกสารที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปตามแบบที่ กรมปศุสัตว์กำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สรวิศ ธานีโต

ผู้ตรวจราชการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รักษาราชการแทน

อธิบดีกรมปศุสัตว์